

OD AUTORKY BESTSELLERU MRTVÝ KLÍČ

D. M. PULLEY

DŮM PLNÝ
TEMNOTY

**DŮM PLNÝ
TEMNOTY**

**KNIHY D. M. PULLEY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Mrtvý klíč
Zbytečná oběť
Dům plný temnoty

D. M. PULLEY

DŮM PLNÝ

TEMNOTY

Přeložila Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © D. M. Pulley, 2019
Translation © Monika Pavlisová, 2021
Cover © M. S. Corley, 2021
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-258-5 (PDF)

Pro Jo a Braca

Tento příběh byl inspirován domy z minulého století
ve čtvrti Shaker Heights, dvěma skutečnými vraždami
a jednou legendou...

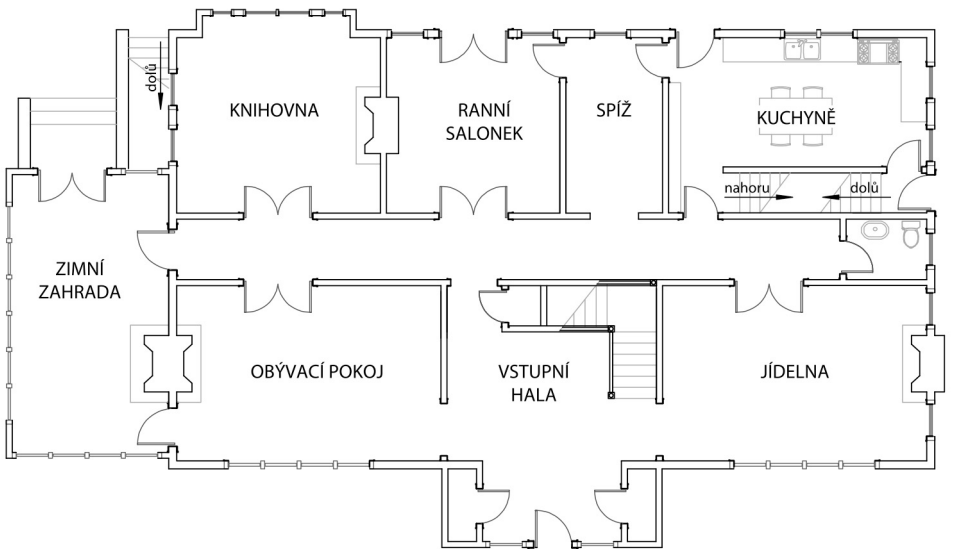
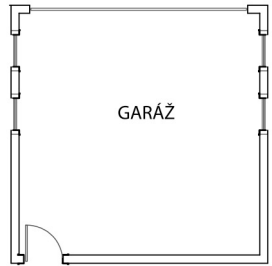
RAWLINGSWOOD

Rodina Rawlingsových: 1922–1931

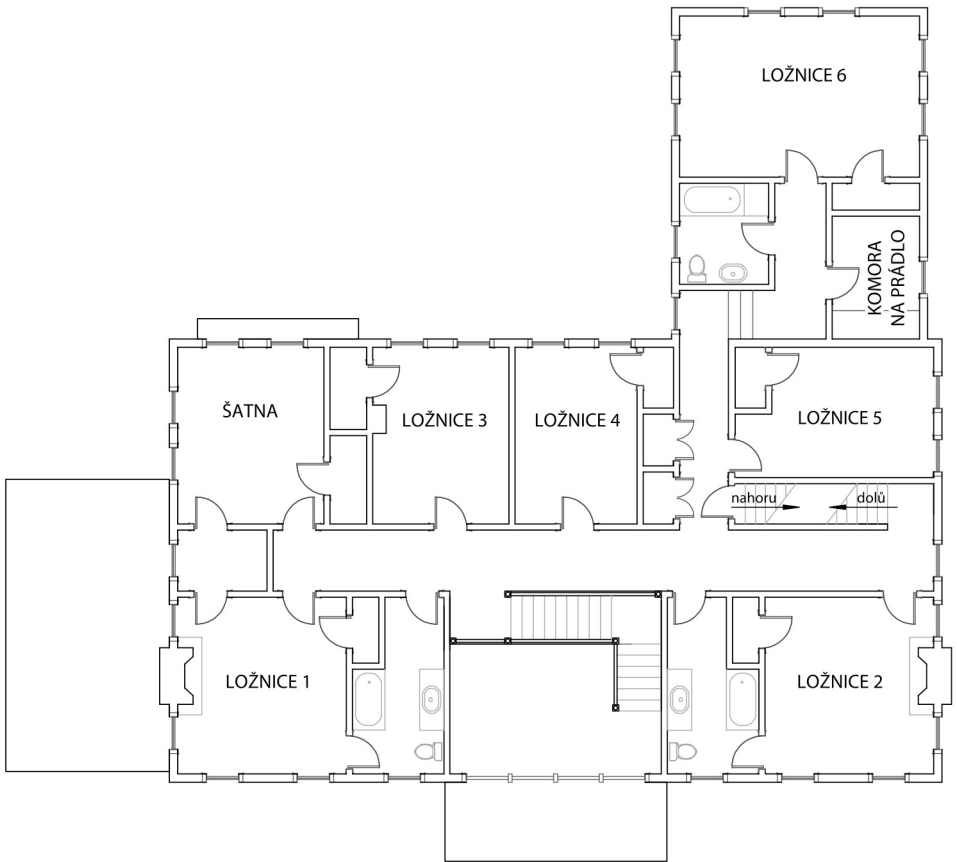
Rodina Bellových: 1936–1972

Rodina Klussmanových: 1972–1990

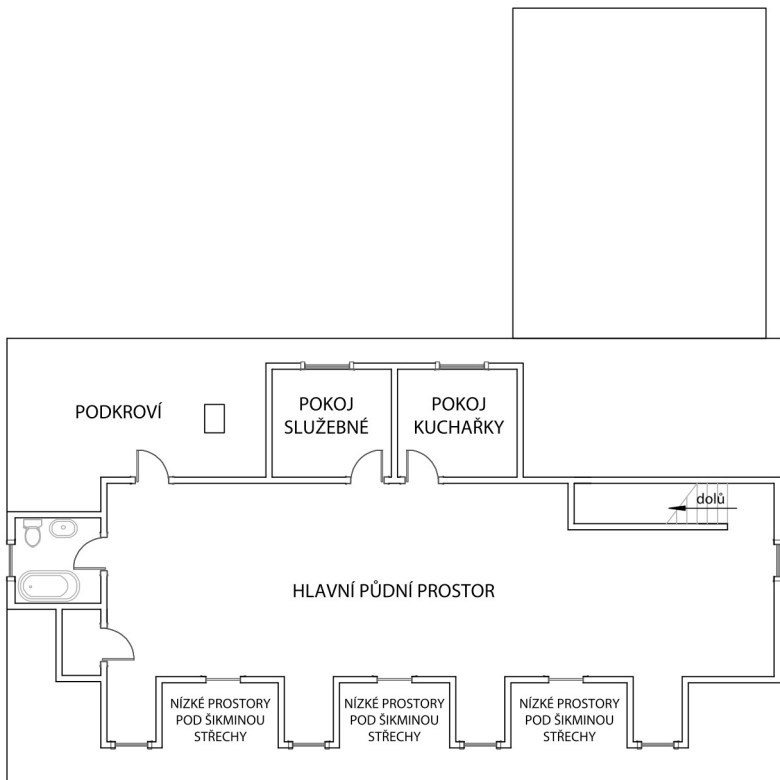
Rodina Martinových: 1994–2016

PLÁN PŘÍZEMÍ

PLÁN PRVNÍHO PATRA

PLÁN PODKROVÍ

Dům na prodej

7. dubna 2018

Při pohledu zvenčí by to nikoho nenapadlo.

Dvoupatrový dům v koloniálním stylu stál na pozemku o dvou tisících metrech čtverečních, ve stínu pokroucených dubů a stříbrných javorů, dost starých na to, aby pamatovaly původní farmy, kamenné mlýny i zpívané modlitby dávných shakerů. Při pohledu na něj vyzařoval anglickou osobitost a šarm. Zájemci o koupi mohli snít o velkých otevřených krbech, na zakázku vyrobených truhlářských doplňcích, křišťálových lustrech a pokojících pro služebnictvo skrytých pod břidlicovou střechou. Stavitelé tenkrát v optimismem nabitém roce 1922 na výdajích rozhodně nešetřili.

Na okraji pozemku stál muž ve středním věku ve vypasovaném sportovním saku a italských polobotkách. Měl hranatý obličej, strniště na bradě a brýle s drátěnými obroučkami, které podtrhovaly jeho vzhled intelektuála. Nebyl ani vysoký, ani malý, měl vlnité prošedivělé vlasy, které nechal strategicky padat do zvyšujícího se čela. Ohlédl se na čtyřproudou silnici na druhé straně hustého živého plotu. Centrum Clevelandu bylo jedenáct kilometrů odsud.

Vedle něj stála hezká žena, prohlížela si okázalou cihlovou fasádu, počítala okna a představovala si, jaký asi bude zevnitř

výhled. Byla štíhlá a drobná, s hlubokýma hnědýma očima a člověk by si ji snadno spletl s malou holčičkou, pokud by nebyla obutá do bot na vysokých podpatcích a její obličej neměl tak ostré rysy. Prameny světlých vlasů držely na místě značkové sluneční brýle. Přes ramena si elegantně naaranžovala hedvábný šátek. Útlá zápěstí a uši jí zdobily zlaté šperky. Znamky bohatství ovšem nešly moc dobře dohromady s nejistým krokem ani jejími obavami, když je realitní agentka vedla po klikaté dlážděné cestě ke vchodovým dveřím.

Při bližším pohledu byl trávník poněkud přerostlý a na květinových záhonech chyběl mulč. Obrubníky volaly po úpravě. Barva na okapech byla oprýskaná. To všechno se dá ale velmi snadno do pořádku, spěšně vysvětlovala agentka.

Přes cestu přeběhla bílá kočka a zastavila se pod nejvyšším stromem, odkud si prohlížela narušitele. Její chladný, hodnotící pohled přiměl blondýnu, aby se zastavila. Kočka neměla obojek. S nakloněnou hlavou se dívala na ženu a potom pomalým krokem zašla za roh domu, jako by jí to tady patřilo.

Blondýnka nervózně vyběhla po schodech nahoru k monumentálnímu zastřešenému vchodu. Na jednom z oken vedle mahagónových dveří byl přilepený bílý zmačkaný papír. Stálo na něm:

POZOR!

Tento dům je pokládán za neobydlený. Tato informace bude předána hypotečnímu správci odpovědnému za správu nemovitosti. Pravděpodobně v průběhu příštích sedmi pracovních dní budou na domě vyměněny zámky a dojde k zazimování rozvodů. Pokud tento dům NENÍ NEOBYDLENÝ, oznamte to, prosím, na číslo uvedené níže. Datum: 3. ledna 2016

Slunce už na některých místech inkoust zcela vymazalo. Papír se na okrajích kroutil. Od chvíle, kdy ho sem přilepili, uplynuly už dva roky. Z dálky zavrzaly zrezlé řetězy, jak se do vývěsního štítu s nápisem *Na prodej* opřel vítr.

„Až vejdemo dovnitř, zkuste posečkat, než si uděláte první dojem. Je pravda, že s tím domem bude spousta práce, ale pro správného kupce je to neuvěřitelná příležitost.“ Realitní makléřka zápasila s bezpečnostní schránkou připevněnou k vinuté mosazné klíče, aby se dostala ke klíčům. „Takový dům a za takovou cenu už dnes prostě neseženete.“

„Trochu mi dělá starosti ta rušná silnice,“ pronesl muž.

„Uvnitř ta auta prakticky neuslyšíte,“ ujistila ho a otevřela dveře. „Dům je z většiny orientovaný na druhou stranu. A je to odsud jen kousíček pěšky do obchodu i do knihovny. A navíc, s těmi vzrostlými stromy...“

Muž nahlédl dovnitř a zamyšlený úsměv mu zamrzl na rtech.

Jeho žena vyděšeně zalapala po dechu, když ji do nosu uhořel odporný zápach.

Muž překročil práh a vstoupil do haly, která byla prostoupená pachem hničících odpadků a plísně. Dubové parkety pokrývaly nedopalky cigaret a obaly od jídla z fastfoodu. Napravo byla jídelna, v níž uprostřed trůnila hromada špinavého oblečení a roztrhaných hadrů. Ve vstupní hale chyběl železný radiátor. Muž se vydal do obývacího pokoje, kde všechny zdi i na míru zhotovené dřevěné obložení pokrývalo graffiti, které ve všech možných barvách varovalo:

Vítejte v pekelném domě!

Vypadněte odsud! Utíkejte!

Zlí mrtví pořád žijí!

„Ježíši,“ zašeptal a zakryl si nos kapesníkem.

Blondýnka se na pár okamžiků zastavila ve vstupních dveřích, s obličejem napůl schovaným v šátku. Nakonec sebrala odvalu a vstoupila do haly, aby se také podívala. Přečeské architektonické prvky soupeřily s těžkým puchem. Snažila se ho nevnímat, když si prohlížela původní podlahová prkna, obrovská okna s olověnými vitrážemi nad vstupními dveřmi, obdivovala

výšku stropů, originální doplňky a mohutné krby v místnostech po své pravé i levé straně.

„Je zřejmé, že bude nezbytná rozsáhlá rekonstrukce.“ Realitní makléřka se ze všech sil snažila vlít do vstupní haly otevřené přes dvě patra trochu optimismu. „Ale za tuto cenu si můžete dovolit individuálně doladit každičkový prvek a udělat z tohoto místa skutečný domov. Základní konstrukce domu je skutečně zcela v pořádku.“

Po chodníku se k domu vlekl náctiletý mladík. Ostražitě a nespokojeně pozoroval prázdná okna. Už teď to tady nenáviděl. Na obličej se spoustou pupínků mu rašilo nechtěné chmýří, a při pohledu na přerostlé kosti bylo jasné, že ho zradilo vlastní tělo. Dětsky modré oči pod hustým obočím vypadaly na dvánáct let, ale zbytek těla na dvacet. Ani jeden z jeho rodičů si nevšiml, jak vešel do dveří a zarazil se nad násilím, kterému byl tento dům vystaven. Pohledem sledoval monumentální schodiště stoupající do patra a překvapeně otevřel pusou.

Jeho rodiče zatím přecházeli z obývacího pokoje do hlavní chodby a dál do knihovny a ranního salonku a všude objevovaly další a další ukázky vandalismu. S každou novou skvrnou cena domu v jejich myslích klesala, až byl už prakticky zadarmo. Realitní makléřka s pevně stisknutými rty čekala, kdy je ta hrůza odežene pryč, stejně jako všechny ostatní.

V šatně v prvním patře našli popraskané porcelánové umyvadlo a zašlou toaletu. Vyschlými trubkami sem z přízemí stoupal odporný smrad plynů z kanalizace.

Makléřka si odkašlala, aby se zbavila odporné pachuti na patře, a vesele prohlásila: „Rozvody budou samozřejmě potřebovat modernizaci.“ Z toho domu byla nervózní a raději se držela poblíž vchodových dveří, nejlépe otevřených. „Nechám vás, abyste si to tu mohli prohlédnout v klidu. Kdybyste se chtěli na cokoli zeptat, jen zavolejte.“

Manželský pár stoupal po zadním schodišti k první rozlehlé ložnici. Pravé zdi dominoval prázdný, začernalý kachlový krb. Stěny někdo vymaloval sytě modrou barvou. Okna nabízela

výhled do ulice. „Tohle by mohla být naše ložnice,“ navrhl muž a pootevřel vrzající dveře do přilehlé koupelny. Malé bílé dlaždičky na podlaze pokrývaly mrtvé mouchy a myši výkaly.

V jedné z menších ložnic o kus dál ležela na podlaze holá matrace. Prostředek tohoto provizorního lůžka zabírala velká tmavě hnědá skvrna, která částečně zasahovala i na podlahu. Manželka při pohledu na ni nakrčila nos. *Krev?* Vedle ležel zmačkaný alobal a stříkačka. „Myrone,“ zašeptala a s odporem se podívala na manžela.

„Já vím. Zkus tomu dát šanci,“ zašeptal on a šel dál.

Žena se zastavila u třetí ložnice a zhluboka se nadechla. Před mnoha desetiletími byly stěny tohoto pokoje vymalovány růžovou barvou. Na okně visely roztrhané závěsy a vybledlými plátnými květinami pronikalo dovnitř odpolední slunce. Na omítce mezi hrubě naškrábanými satanistickými symboly a obscénními vzkazy poletovali ručně malovaní motýlci.

Kdo je ta hezká holka?

Ženiny oči se zalily slzami a těkaly sem a tam mezi květy a motýly a zase zpátky. *Kdo je ta hezká holka?*

Její muž přišel a postavil se za ni. Při pohledu na zohyzené růžové stěny a záda své ženy znervózněl. Chlácholivě jí položil ruku na rameno, ale cítil, jak pod jeho dotekem celá ztuhla. Otevřel pusku, aby něco řekl, ale než stihl cokoli vymyslet, otočila se na patě a odkráčela pryč.

Ložnice, koupelny, šatny – objevovali pořád další a další, až se dostali do chodby, která vedla do křídla nad garáží. „Vidíš to? Ten dům je snad nekonečný!“ zvolal manžel s nadějí, že trochu odlehčí náladu.

„Je to tu obrovské,“ souhlasila, téměř bez výrazu. Bylo tam sedm ložnic a tři velké koupelny. *Je to tak velké, že by se tu člověk ztratil.* „Mohla bych tu mít studio...“

Za dalšími dveřmi objevili úzké schody vedoucí dál nahoru. Ten prostor navíc rozhodl. Muž se uprostřed půdy zastavil, vytáhl z kapsy telefon a vytočil číslo. „Paule? Tady Myron. Prosím tě, kolik hotovosti můžeme dát dohromady během příštích třiceti dní?“

Jeho žena se pomalu točila kolem dokola. Potom došla k jednomu z vikýřových oken a vyhlédla na chodník, odkud se před deseti minutami dívala na dům zvenčí. Otočila se. Na protější stěnu někdo světlou tužkou napsal: *A zasadíme čtyři stromy, jeden do každého rohu, za každého anděla, který k nám promlouvá.* Rozpačitě si ten nápis prohlížela.

„Ten dům je doslova bomba. Nevěřil bys těm detailům. Jen za ty truhlářské práce bychom v Bostonu dali majlant... Já vím, ale Margot to tady chytlo za srdce.“

Žena k němu otočila hlavu. *Vážně?*

„No jo. Za tu správnou cenu... Samozřejmě. Dám ti vědět.“ Myron zavěsil a obrátil se ke své manželce. „Musíš přiznat, že je to skvělá nabídka, miláčku.“

„Ale... víme jistě, že to všechno potřebujeme?“

„Děláš si legraci? Tohle místo je jako zlatý důl! Chtějí za něj jen sto osmdesát tisíc, chápeš? V Bostonu by se cena nikdy nedostala pod tři nebo čtyři miliony. Hledáme už celé dny a nic podobného jsme ještě neviděli. No uznej!“

Vrásky na čele se jí prohloubily prosbou. „Já vím, ale... opravdu to musíme udělat? Nejsem si jistá, Myrone. Co se týká domu, ani pokud jde o stěhování... Co Hunter? Nevím, jestli je správné, aby opustil všechny kamarády a školu. Je to jeho poslední rok na střední. Tak těžko si zvyká na nové lidi.“

„Chápu, že máš strach, ale tohle pro něj může být dobré. Už jsme to probírali.“ Myron si povzdechl, ramena skleslá netrpělivostí a vidinou hrozící porážky. „Oba jsme se shodli na tom, že je to pro nás nejlepší možná volba, po tom všem, co se stalo.“

Margot stiskla nalíčené rty. *Po tom všem, co se stalo.*

„Já už se nemůžu vrátit, Margot. Dal jsem výpověď. Clevelandská klinika mi nabídla práci, o jaké jsem vždycky snil. To víš. Máme šanci začít tu znovu. Tak ji pojďme využít naplno. Dobře? Hodil by se nám nový začátek.“ Vzal ji za ruku a stiskl. „Vždyť to tu může být skvělé.“

Margot nuceně přikývla a snažila se udržet odvážný výraz, dokud se nepodíval jinam. Kdesi v otevřeném prostoru za ní

zavrzalo podlahové prkno. Otočila se za zvukem, ale viděla jen žluté světlo vycházející z rozsvícené koupelny na konci dlouhé, prázdné chodby. Prohlížela si zavřené dveře pokojů pro služebnictvo a prostory pod šikminou střechy. Všechna místa jí pohled chladně oplácela.

Posměšky nastříkané sprejem na stěny o patro níž jako by vzlínaly omítkou vzhůru a šeptem k ní promlouvaly z rohů půdy.

Vítej v pekelném domě!

2

O pět minut později už manželský pár znovu stál ve vstupní hale. Makléřka schovala telefon a široce se na ně usmála. „Tak co na něj říkáte?“

„Myslím, že jsme viděli dost. Mohli bychom se sem zítra vrátit? Rád bych, aby to tady prohlédl někdo ze stavební firmy.“ Myron se tvářil, že nevidí nervózní reakci své ženy.

„Opravdu?“ Makléřka nevěřičně zamrkala. „To je skvělé. Ale... ehm... pokud máte o ten dům opravdový zájem, musím vám k němu ještě něco říct.“

Margot přestala pátravým pohledem prohledávat dům, jako by v něm něco ztratila, a ostře se podívala na manžela. „Promiňte, co jste to říkala?“

„Je to trochu trapné, ale vedení mi přísně nakázalo informovat o veškerých potenciálních... *stigmatech* spojených s tímto domem.“ Odkáslala si. „Má za sebou dlouhou historii. A dost se tady o těch věcech mluví.“

Myron popošel ke své ženě a přimhouřil oči. „Jakou historií?“

„No...“ Makléřka si narovnal špatně padnoucí kostým. Jen chvilíčku předtím, než sem tihle dva dorazili, si stěžovala do telefonu: *Ten prokletý barák se nikdy neprodá, Howarde! Nemá naději ani při dražbě. Klidně řekni v bance, ať si najdou jiného makléře.* „Víte, vedou se různé řeči. Nesmíte zapomínat, že Shaker Heights je ve své podstatě takové maloměsto – proto to tady všichni tak milují –, a jako v každém malém městečku se i zde často stává, že nejrůznější klepy začnou časem žít svým vlastním životem.“

Když Myron uslyšel slova *malé městečko*, jeho obličej se maličko rozjasnil. Makléřce jejich situaci velmi dobře vysvětlil. Hledali dobrou investici. Něco před rekonstrukcí, co by si mohli přizpůsobit podle svého. Něco s charakterem. Malé město s dobrými školami. Se zahradou. Skutečný domov pro sebe a pubertálního syna, který se právě šel podívat do místnosti se zkrvavenou matrací nahoře v patře.

„Ubezpečuji vás, že žádné z těch klepů nejsou ničím podložené,“ pokračovala s hraným úsměvem, „ovšem někteří zájemci... zkrátka, nechají se velmi snadno vystrašit.“ Dodatek *vy ne, samozřejmě*, zůstal viset ve vzduchu nevyslovený.

Myron souhlasně přikývl, ale Margot se ještě více zachmuřila. „O jaký druh klepů se jedná?“

„Na ten dům se nabalily nejrůznější městské legendy. Mýty. Říká se, že původní majitel, pan Rawlings, byl zavražděn. Také se říká, že jeho žena zešílela. Někteří lidé tvrdí, že tu před pár lety zemřela nějaká středoškolačka po předávkování drogami.“ Makléřka všechny ty hrozné teorie odmávla rukou.

Manželé na ni chvilku zírali a potom zvedli oči k vyřezávanému dřevěnému schodišti vedoucímu z haly do patra. Celý dům byl úplně tichý, jako by poslouchal. Zdálo se, že se zpod zaprášeného lustru každou chvíli musí ozvat ženský jekot, ale celá budova zatím jen tajila dech.

„To je strašné,“ zašeptala Margot a mlčky se otočila na manžela: *Ten dům nemůžeme koupit!*

„Žádné z těch pomluv ale nejsou ničím podložené. Je to tak?“ zeptal se Myron a pohled své ženy ignoroval.

„Nikdy jsem neviděla žádné důkazy. Ani v nejmenším. Ovšem, to nezastaví pomluvy, že je dům možná... tedy, že tu třeba straší.“

Myron povytáhl obočí. „Straší tady.“

Margot uniklo znepokojené zakašlání.

„Možná potkáte jednoho či dva sousedy, kteří se vás budou snažit přesvědčit, že tu viděli duchy nebo že je dům ‚prokletý‘.“ Makléřka si dala záležet na tom, aby řádně zakroutila očima.

„Opravdu bych si tím ale nelámala hlavu. Za ty roky tu žilo několik velmi šťastných rodin, pokud samozřejmě odhlédneme od té nešťastné exekuce z poslední doby.“

Všude kolem nich bylo plno pozůstatků po předchozích majitelích – otisky prstů, barvy, díry po hřebíkách, škrábance, skvrny. Margot sledovala jejich kroky nahoru po schodech a dozadu chodbou, až se očima zastavila na nejvzdálenější zdi, kam někdo jasně červenou barvou naspřejoval dvě slova.

Vražedný dům!

Makléřka se podívala stejným směrem. „*Jakýkoli* prázdný dům může bohužel přilákat pozornost vandalů, to jistě chápete. Dokonce i tady na Shaker Heights. Existuje celá řada možností, pokud si přejete nainstalovat bezpečnostní systém, ale ujišťuji vás, že v ulici pravidelně projíždí policejní hlídka.“

Margot se zaměřila na vstupní dveře a potom si vybavila mohutné krby, jejich klenuté římsy, vestavěné police, kazetové stropy v knihovně, sluncem zalitý ranní salonek, prostornou spíž. Pocítila k tomu domu sympatie a její výraz zjemněl. To místo bylo krásné, jen příšerně zanedbané. Osamělé. Opuštěné. Jeho zlomené srdce rezonovalo s rozervaným výrazem její tváře.

Její manžel se nadechl a zeptal se: „A to je všechno? Myslím, to s tím strašením?“

„V podstatě,“ přikývla makléřka. „Jen jsem nechtěla, abyste se sem nastěhovali a o těch klepech se doslechli od někoho jiného. Víte, poslední majitelé domu se dostali do velmi těžké situace a jistě pochopíte, že lidé vždy hledají něco, na co mohou svalit vinu. Ve své práci se s tím dozajista setkáváte dnes a denně, doktore Spielmane.“

Přikývl. „Lidé bývají často pověřiví.“

„Přesně tak.“ Makléřka se úlevně usmála. Pořád má šanci. „Bytová krize postihla v téhle zemi více či méně snad každého a duchové s tím skutečně nemají vůbec co dělat, nemám pravdu?“

Margot však ještě úplně přesvědčená nebyla. V rohu, kde chyběl radiátor, se válela rozbitá lahev od piva. „Co přesně se stalo těm posledním majitelům?“

„Ach. Ubohá paní Martinová bohužel po smrti manžela neuhlídala své výdaje. Stává se to pořád. Příběhy, jako je ten jejich, najdete po celém Clevelandu.“ Makléřka rychle pokračovala. „Tady na Shaker Heights už ale téměř všechny nemovitosti dosáhly své původní hodnoty, takže se tu díváme na skutečnou tržní příležitost. Dům, jako je tenhle, dlouho opuštěný nezůstane.“

Doktor se nechtěl nechat zatlačit do kouta a jen se zlehka posmál. „Než začneme zvažovat jakoukoli nabídku, musíme se poradit se stavitelem.“

„Ale samozřejmě. Nechte si na rozmyšlenou den nebo dva, ale na vašem místě bych dlouho neváhala. Kolegové z kanceláře mi dali vědět, že během týdne tady budu mít ještě pár dalších prohlídek. Prý někdo z New Yorku.“ To byla lež, ale makléřka ani nehнула brvou.

Cestou ven se Margot zastavila na prahu. Uprostřed vyřezávaných mahagonových dveří se na ni z bronzového klepadla dívala tvář cherubína. Byl to odlitek připomínající malého chlapce. Na desce pod ním byl vyrytý zašlý nápis *Rawlingswood*.

„Jak zemřel?“ zeptala se tiše a prstem přejela přes písmena.

Makléřčin úsměv v koutcích trochu zvadl. „Promiňte?“

„Poslední majitel. Pan Martin. Jak zemřel?“

„Myslím, že to byl infarkt. Nic neobvyklého, to mi věřte.“

Myron stiskl manželce rameno. „Nebud' tak choulostivá, Margot. Každý starý dům bude mít za sebou spoustu života i smrti. Nemám pravdu?“

„Stoprocentně,“ potvrdila makléřka. „Někdo by řekl, že právě historie dodá starému domu jeho kouzlo.“

Zamířili ven, ale makléřka se zarazila a ukázala směrem zpět do domu. „Ehm, nebyl... Neměli jste s sebou syna?“

Margot zalapala po dechu, jako by dostala facku. Při všech těch řečech o strašení a stěhování na Huntera zapomněla a teď jí pocit viny bodl do prsou jako dýka. *Příšerná matka.*

„Jistě. Samozřejmě.“ Myron se zasmál a vrátil se do haly, odkud zavolal nahoru na schody: „Huntere? Odjíždíme!“

Chlapec stál uprostřed ložnice se špinavou matrací a díval se na nápis na zdi.

Natalie je feťácká kurva!

Zrovna když na něj otec zavolal, všiml si řádků napsaných tužkou. Byla to malá písmena, psaná drobnou dívčí rukou:

*Toto je dar být prostý, toto je dar být svobodný,
toto je dar sestoupit dolů, kde se nám patří přebývat.
A když se ocitneme na tom správném místě,
bude to v údolí lásky a radosti.*

„Huntere!“

„No jo,“ odpověděl vytáhlý chlapec a odtrhl zrak od podivné básně. Vrátil se do dlouhé chodby a seběhl dolů po schodech. Hrbil záda podobně jako všichni mrzoutští teenageři. „Už jdu.“

Makléřka zavřela a zamkla dveře, zatímco rodinka odcházela po kamenném chodníku k silnici. Margot se zastavila a otočila. Bílá kočka, kterou viděla už předtím, vylezla zpod keře a rozvalila se na prahu dveří. Zívla a záhadným pohledem si ji prohlížela. Margot zavrtěla hlavou směrem ke kočce i budově za ní. Byl to větší dům, než o jakém by se kdy odvážili snít. Bezmocně zírala na rozsáhlou cihlovou fasádu, jako by to byl rozjetý vlak, rítící se přímo na ni.

Skrze vzrostlé stromy jí vracelo pohled patnáctero tabulek vitrážových oken.

Sotva se přiměla zformulovat pár slov a ukázat rukou do okna ve třetím patře. Realitní makléřka i její manžel se podívali, kam ukazuje. Proti tmavnoucí obloze žlutě zářilo jedno okno. Někdo tam nechal rozsvíceno.

Makléřka se usmála a mávla rukou, aby naznačila, že se o to postará, což byla samozřejmě další lež.

Rodina Rawlingsových

26. října 1929

„Vítejte! Vítejte v Rawlingswoodu, drazí přátelé.“ Walter Rawlings rozmáchně otevřel dveře, aby pustil dovnitř první vlnu hostů. Navoskovaný knír se mu leskl a vesta ztuhle vrzala pod vrstvou škrobu.

Ardelia, sestřenice Andrewa Carnegieho, vplula dovnitř se svým afektovaným manželem v těsném závěsu. Norkovou stólu podala služebné Elle, aniž by se na ni jen koutkem oka podívala.

Služebná ve středním věku stála v černobílé uniformě a s nepřítomným úsměvem hned za dveřmi. Necítila se vůbec příjemně. Nenáviděla Walterovy večírky. Tolik *mahrime gaje* s absolutně příšerným chováním. Ardeliin manžel si složil kabát přes ruku a předal ho Elle, jako by to byl dárek.

„Je od tebe moc hezké, že jsi nás pozval, Waltere,“ předla Ardelia. Nesla se po vyleštěné dřevěné podlaze jako královna. Chladně zhodnotila koberec z dovozu i křišťálový lustr. *Přízemní, ale co můžete čekat od právníka, nebo čím že se to teď Walter živí?* říkal její blahosklonný pohled. „A kdepak je tvá úchvatná ženuška?“

„Georgina se stará o malého Waltera. Bezmezně milující matka, jako vždy. Za vteřinku přijde dolů.“ Walter si odkašlal, nepatrně podrážděný nepřítomností manželky, a ukázal do salonu

vlevo od vstupní haly otevřené do výšky. „James vám namíchá koktejl.“

Krátce po sobě dorazily další tři páry a za chvíli už to v salonku vřelo mísícími se hlasy, cinkáním křišťálového skla a jazzovou hudbou z desky, kterou Walter pustil na svém gramofonu značky Electrola. Jazz a tvrdý alkohol, to byly Walterovy drobné společenské rebelie, kterými chtěl své večírky trochu okořenit. Konverzace se držely bezpečných témat, jako byl golf, dekorace interiéru, počasí a volby do rady venkovského klubu.

Nikdo se nezmínil o stavu burzy, ačkoli strašidlo týdenních ztrát obcházelo celým pokojem jako stín.

Teprve po dlouhých dvaceti minutách všeobecného veselí se objevila Georgina. Byla útlá a křehká a na pozadí vínově rudých tapet působila popelavým dojmem, jako pouhý duch dívky, kterou někteří z přítomných znávali dřív. Před Rawlingswoodem. Než se jí narodil syn. Její medově zlaté vlasy prořídly a ztratily lesk. Jiskra, kterou před deseti lety uchvátila Waltera, vybledla a zhasla. Když se brali, bylo Georgině dvacet osm let, nebyla to žádná holčička, ale stále zůstávala drobná a štíhlá, s modrýma očima připomínajícíma panenku. Nikdy se nedokázala proměnit v ženu, v jakou doufal.

Přítomné dámy si za jejími zády vyměňovaly pohledy. *Vypadá čím dál tím hůř, chudinka.*

„Tady je!“ zazpívala Ardelia zvučně, posílená už dvěma koktejly. „Zlatíčko, vypadá to, že se potřebuješ napít!“

O deset minut později je zvonek zavolal k večeři. Osm hostů se pohodlně usadilo kolem Walterova stolu a on sám se opřel, složil ruce na velké břicho a zářil při pohledu na svou jídelnu. Po svém architektovi žádal tento nesmyslně velký prostor právě pro tyto účely. A přesto v sobě jeho úsměv skrýval melancholickou nostalgii, jako by tento večer v kruhu přátel byl Poslední večeří.

„Je vůbec katolička?“ Ta otázka zazněla od manželky bankéře po jeho pravé straně. Georgina právě vyprávěla, jak jejich služebná Ella vyléčila škrábnutí na Walterově noze bylinkami a modlitbou v cizím jazyce. *Věřte mi, fungovalo to jako kouzlo.*

Walter pokrčil rameny, jako by ho náboženské přesvědčení jeho hospodyně vůbec nezajímalo.

„Víte, já jsem se bál zeptat.“

Žena si s nepřítomným výrazem pohládila perlový náhrdelník. „Nemohu říct, že bych takovou osobu chtěla jako guvernantku. Nenapadlo vás sehnat někoho jiného?“

„Žertujete?“ zasmál se Walter. „Vždyť by nám proklela dům! Jsem si jistý, že její rodina na starém kontinentu má cikánské kořeny!“

Svou kousavou poznámkou vyvolal na tomto konci stolu veselí, ale Georgina posmutněla.

„To ne,“ zamumlala tiše a vrtěla hlavou. „To by neudělala. Ella je skvělá. Malý Walter ji zbožňuje. Skutečně nevím, co bych...“

Něco jí přerušilo myšlenku. Zvuk, který slyšela jen ona sama. Otočila hlavu doprava za domnělým fantomem. *Je to pláč?*

„Určitě je ohromná, zlatíčko. A navíc, copak my všichni občas nepotřebujeme trochu čar a kouzel?“ Ardelia zlomyslně povytáhla obočí a rozhlédla se vyzývavě kolem stolu. Provokovala buržoazní sešlost k protestu.

Bankéřova žena její narážku ignorovala. „Georgino? Jste v pořádku? Vypadáte nervózně.“

Georgina neodpověděla. Její skleněné oči fixovaly vzdálenou zeď, jako by měla schopnost vidět skrz dřevěné trámy pod omítkou. Dřevěné struny domu hrály tichou melodií, píseň, která zněla jen těsně mimo její dosah.

„Miláčku?“ Walterův hlas přerušil napětí, které začalo kolem stolu narůstat.

Georgina mrknutím zaplašila fugu. „Ano?“

A právě v tu chvíli se po boku Waltera objevila Ella a zašeptala: „Váš host dorazil.“

„Ach, skvělé!“ Walter se postavil a oslovil hosty: „Dnes večer tu máme neobvyklého hosta, přátelé!“

Georgina ztuhla a do tváře jí spadla kadeř vlasů. Jak znala Waltera, mohl to být kdokoli.

Odešel z jídelny a za ním se nesl zvědavý šepot. *Walter je nenapravitelný! Zkrátka zbožňuje svá překvapení.* Za malou chvílku byl zpět a přiváděl s sebou starší ženu.

„Dámy a pánové, je mi neskonale ctí představit vám paní Ninny Boydovou. Je členkou komunity původních shakerů v Severní unii. Řekla mi, že chodila do školy jen nedaleko od místa, kde teď sedíme.“

Shromážděnými stolovníky projela vlna překvapení a nadšení. *To je úžasné. Skutečně? No, umíte si to představit?*

Vodové oči staré ženy si prohlížely nalíčené obličejové dam z vyšší společnosti a opilé úsměvy mužů, dokud nespátřily Georginu.

„Je mi velice líto, že jsem vás vyrušila u večeře. Odpusťte mi,“ řekla roztřeseným stařeckým hlasem.

Georgina upustila vidličku.

„Nebuďte směšná!“ pronesl Walter a přisunul k ní volnou židli. „Číšníci! Doneste našemu váženému hostu něco k jídlu.“

Najatý personál odkráčel do kuchyně. Drobná, shrbená Ninny se posadila na židli a nespouštěla oči z Georginy, která byla s každou vteřinou bledší a bledší.

Ardelia se ke staré dámě naklonila, jako by byla zvířátkem v zoo. „Paní Boydová, musíte nám o shakerech vyprávět úplně všecičko!“

„Není toho moc k vyprávění.“ Ale bylo. *Odpusťte mi, prosím, ale musím vám toho tolik říct,* žadonil její pohled útlou hostitelku. Ta správná slova ale starou ženu nenapadala.

Georgina seděla jako omráčená. Odmítala se podívat stařeně do očí.

Na Waltera se obrátil jeden z jeho partnerů z golfu. „Jak se ti proboha podařilo setkat se se shakerkou, starý brachu?“

„To Georgina se s touto vzácnou ženou nedávno potkala. Není to tak, miláčku?“

Georgina měla úplně bílé rty. Napila se vína, aby získala víc času a vzpamatovala se. Odkáslala si. „Ano. Potkala jsem paní Boydovou v okrasné zahradě...“

Ardelia pobaveně zalapala po dechu. „Ve vaší okrasné zahradě? Tady za domem? Božítku, co jste tam dělala, paní Boydová?“

Ninny se na židli nervózně zavrtěla. „Nebyla jsem tady v údolí už dlouho... Nejspíš jsem přišla zúčtovat s minulostí.“

„S jakou minulostí, drahoušku?“ tlačila na ni Ardelia.

Stará žena jen seděla a choulila se pod pohledy všech lidí kolem stolu. Šokovaně si uvědomila, že bude muset najít ta správná slova. Její hlas, tenký jako nitka, s rostoucími pochybnostmi sílil. „Obávám se, že zdejší mrtví neodpočívají úplně v pokoji.“

„Mrtví?“ Ardelia povytáhla obočí.

Kolem stolu se ozývalo nervózní šumění. Georgina naklonila hlavu za zvukem, který slyšela jen ona. Zdálo se, že Ninny je jediná, kdo si toho všiml.

„Ha! Fascinující!“ zahlaholil Walter a plácnul hlasitě rukou do stolu. Georgina nadskočila. „Georgino, lásko, proč jsi mi nic neřekla o misi paní Boydové? Miluju duchařské historky! Tak povídejte, paní Boydová. Nedala byste si trochu vína?“

„Ach.“ Ninny sklopila oči do klína. Její naléhavé varování bylo právě poníženo na pouhou salónní hru. „To vskutku nemohu.“

Walter přikývl. „Samozřejmě. To bylo ode mě hloupé. Tvrdý alkohol byl ve staré shakerské komunitě odmítán.“

„Pití alkoholu bylo zakázané? Myslím, ještě před prohibicí?“ vložila se bankéřova žena do hovoru.

Ninny složila ruce v klíně způsobem, jakému ji před dávnými lety naučili. „Ano. Obávám se, že Matka Ann pohlížela na takové věci nelibě.“

„Matka Ann?“ Ardelii se při pronesení těch slov zablesklo v očích. *Pohanské čarodějnictví*, říkal její výraz. „Kdopak to byl?“

„Matka Ann předpověděla druhý příchod Krista... Její hledání přivedlo věřící sem do Údolí Boží Milosti. Říká se, že jí do uší šeptali andělé.“ Také Ninny už prakticky jen šeptala. Nic nešlo tak, jak doufala.

„Božítku. A vy tomu také věříte?“ zeptala se bankéřova žena.

Ninny se prosebným pohledem vrátila k porcelánové tváři Georginy. „Věřím, že Bůh promlouvá k těm, kdo naslouchají.“ *Prosím, musíte poslouchat.*

„Je pravda, že shakeři neuznávali manželství, paní Boydová?“ Ardelia usrkla víno a čekala, zda stará žena přijme výzvu k debatě o nedostatku sexu v její komunitě. Bylo všeobecně známo, že shakeři z velké části vymřeli kvůli celibátu.

Ninny nespouštěla oči z Georginy – hostitelka seděla na své židli jako prkno, jako by naslouchala vlastním šeptajícím hlasům – a teprve potom zaregistrovala tu nezdvořilou otázku. *Manželství.* „Věřili jsme v mnoho věcí, které v naší době nebyly moderní. Nemohu říct, že by byl tento nový svět mému srdci bližší.“ Zavrtěla hlavou s pohledem upřeným na ohromný křišťálový lustr zavěšený nad jejich hlavami. Přivřela oči upřené na strop, jako by počítala trány skryté pod omítkou, až nakonec úplně ztratila nit svých myšlenek. Najednou sebou polekaně trhla a zamračila se na hostitele. „Když ten dům stavěli, zpracovávali místní stromy?“

Na to Walter slyšel, byl nadšený, když mohl s někým debatovat o stavbě svého hradu. „Většinu dřeva jsme si nechali dovézt, ale pár největších nosníků a všechno obložení je místní. Tesař si vybral několik starých vzrostlých stromů z pozemku poblíž, který mýtili. Víte, takový typ dřeva prostě nejde sehnat za slušnou cenu, obzvlášť když se všude tolik staví.“

Pár hostů se chytilo a začali skládat komplimenty na krásný řez i strukturu dřeva. *Je to překrásné. Sukovitý dub?*

Ninny přikývla, rozhlížela se po dřevěných deskách všude kolem a potom na okamžik zavřela oči. Maličko se houpala sem a tam v rytmu, který znala jen ona – v melodii tichého zpěvu rezonujícího v dřevěných kostech domu.

Zasad' stromy kolem dokola, kolem katedrály.

Po jednom na sever, východ, jih i západ.

V háji uslyším zpívat anděly.

Zpívat písně Pána i těch, kdo již odpočívají.

Georgina zvedla zarmoucené oči od svého talíře. „Promiňte. Myslím, že slyším Waltera juniora, jak nahoře vyvádí. Omluvíte mě, prosím?“

„Nebud' směšná, Georgino! Ella to jistě zvládne,“ řekl Walter varovně. Nebylo to poprvé, kdy se snažila vykroutit z účasti na večíрку.

„Já neslyším vůbec nic, drahoušku,“ pronesla bankéřova žena a účastně se na přítelkyni usmála, než se otočila zpět k čestnému hostu. „Tak povídejte, paní Boydová, copak vás přimělo vrátit se zpět? Co jste to říkala o těch mrtvých?“

Oči staré ženy se zamžily při vzpomínce na hlasy, na varovné vyzvánění zvonů. Horko z dávno zapomenutého ohně jí sálalo v mysl a do toho se pletly postavy mužů na koních a křičících žen a dětí. *Nejsme ozbrojeni! Prosím! Nechte nás být! Jsou tu děti!*

Georgina vyskočila ze židle. „Opravdu musím jít malého zkontrolovat. Za okamžik jsem zpět.“ Vyklouzla z jídelny, než stačil její manžel protestovat.

„Prosím, omluvte mou ženu.“ Walterův obličej zrudl vztekem. „Posledních pár týdnů je trochu nevyrovnaná.“

„Kdo by se jí divil? Po tom všem, co se pořád píše v novinách?“ To promluvila žena lékaře, která byla doteď potichu, a nevyřčená dohoda tím byla porušena. *Noviny. Trh.* Kradmo se rozhlédla kolem stolu ve snaze najít odpuštění za své faux pas.

Walter se na ni ostře podíval a odkašlal si. Neměl chuť rozebírat vlastní úzkost vyvolanou náhlým propadem jeho jmění. Svůj palác vystavěl s vypůjčenými penězi a z pochybných investic. Věřitelé už po něm natahovali ruce.

„Tedy, já myslím, že by nám všem prospělo hlavně zůstat v klidu a starat se o vlastní záležitosti,“ prohlásil její manžel s autoritou lékaře. Zároveň ji také zpražil pohledem. „Je známo, že burza kolísá. Poslední, co tato země potřebuje, je panika. Nesouhlasíš snad, Paule?“

„Naprosto,“ přikývl bankéř.

Walter se připojil ke všeobecné shodě a znovu si řádně přihnul ze sklenice whisky. *Žádnou paniku.* Během posledních pár

let se hodně zadlužil v několika podnicích, včetně jedné malé banky, a to byly jen ty legitimní investice. *Nemůžeš se vyšplhat z nájemního bytu až na Shaker Heights a neobejít přitom pár pravidel,* říkal sám sobě.

„Ale no tak, copak se neslyšíte? Našeho čestného hosta nějaká burza dozajista ani v nejmenším nezajímá,“ vyplísnila je Ardelia a obrátila se zpět k Ninny. „Musím se vám omluvit za ty nudné patrony, drahá. Prosím, pokračujte.“

Ninny zvedla oči od nedotčené misky s polévkou a podívala se na zámožnou ženu. Sama byla oblečená v prostých šatech, jaké nosily služebné, a mezi vymóděnými hosty u stolu se necítila dobře. „Jak mám pokračovat?“

„Prosím, paní Boydová. Povězte nám, proč jsou ti mrtví neklidní.“ Walter do sebe obrátil zbytek sklenice a s radostí změnil téma.

„Obávám se... že zemřeli nesprávným způsobem,“ řekla stařena měkce. Pohledem zabloudila ven z okna na ulici za stromy. Ta stejná ulice vedla samým srdcem osady Ústřední rodiny už před osmdesáti lety. Duch starého Společenského domu se jí odrazil v očích. Hořel. Plameny šlehaly k nebi, zatímco dřevěné trámy praskaly a bortily se. Nad hlavou jim zavržala podlahová prkna.

Ve dveřích se objevila Georgina a spěchala zpět na své místo. Tváře jí zrudověly v místech, kde se do nich bolestivě štípala poté, co si obličej osvěžila studenou vodou. „Prosím všechny za prominutí. O co jsem přišla?“

„Právě jsme se ptali paní Boydové na ty ubohé duše, které zemřely nesprávným způsobem.“ Ardelia se usmívala, zápletka jí bavila. „Byla to vražda, paní Boydová?“

Stařena upírala zamřžený pohled na ulici, jako by znovu sledovala zmatek té noci. Pobíhající děti. Rada starších s rukama zdviženýma na protest. Cukla sebou, když v duchu znovu uslyšela výstřel.

„Bůh toto údolí před lety opustil... opustil tyto stromy, tyto kameny, půdu pod našima nohama.“ Zaměřila svůj pohled na Georginu, která se na židli celá chvěla. „Modlím se, abyste udělali totéž.“

Rodina Spielmanových

5. května 2018

„Koukám, že se vás někdo snažil varovat, co?“ Stavitel ukázal na graffiti načmárané nad dřevěným obložením v obývacím pokoji. *Vražedný dům! 666!* „To tu budeme provádět nějaký exorcismus?“

Spielmanovi vedli tlustého stavaře s deskami a poznámkovým blokem do další místnosti. Uběhl už týden od chvíle, kdy dostali klíče. Nabídli tak nízkou sumu, celou v hotovosti, že byli ještě pořád oba ohromeni tím, jak ji mohla banka vůbec akceptovat.

Stavař si tiše hvízdнул. „Víte jistě, že nechcete kompletní přestavbu?“ zeptal se, když byli s prohlídkou asi v polovině. Jeho hlas dřel a chrastil jako řetězová pila. Obcházel ranní salonek a za ním se táhl vyčpělý pach cigaretového kouře. „Možná by to nakonec vyšlo levněji.“

„Víme to jistě,“ řekl Myron se ztuhlým úsměvem. Přesně kvůli tomu se s manželkou pohádali ve vstupní hale chvílku předtím, než stavitel dorazil. *Je to tu celé popraskané a pokroucené, miláčku. Opravdu chceme utratit spoustu peněz a nechat tu popraskané omítky?*

Jeho žena na pokraji pláče vrátila úder: *To ty jsi nás sem zatáhl, Myrone. Ty jsi vybral tenhle strašidelný dům. Ty jsi při koupi dost ušetřil. Tak mi teď dovol udělat z té noční můry náš domov, ano? Prosím?*

„Sádrokarton prostě nedosahuje kvality ručně dělané omítky. Náš interiérový designér je odhodlaný zachovat z původního domu co nejvíc,“ vysvětlovala Margot už podruhé a střelila pohledem po svém manželovi. *Prostě zkus pro jednou stát na mé straně.* Jehlovými podpatky hlasitě klapala po místnostech a za ní zůstávaly v podlaze droboučké zářezy. V každém pokoji těkala očima z jednoho rohu do druhého, jako by čekala, že na ni něco nebo někdo vyskočí. Sevřela pěsti a pokračovala: „Kuchyně se samozřejmě bude muset rozebrat do posledního šroubku a hodně rozšířit. Tyhle stěny strhneme. Chci to tu mít mnohem více otevřené.“

Rázovala si to z ranního salonku kolem spíže až do skromné kuchyně úplně vzadu v domě. Vysvětlovala představy o zakázkových skříňkách, dvojitém dřezu, vinotéce, policiče na mikrovlnnou troubu, zapuštěných světlech, velkém ostrůvku, kam se pohodlně usadí sedm lidí, a ještě jednom ostrůvku na přípravu potravin.

„Znáte pořad *Vysněná kuchyně* na kanálu Home Network?“ obrátila se Margot k tlustému staviteli, který si zuřivě zapisoval všechny její připomínky. Když najednou zmlkla, zvedl k ní oči a přikývl. „No, tak přesně to je náš cíl. Mramor a přírodní dřevo. Klasika. Raná Amerika.“ Vize dokonalé kuchyně jí vyhladila vrásky na čele. Když se jim podaří předělat ten dům správně, všechno bude v pořádku.

Koupelny budou také zbrusu nové, vysvětlovala. Ručně lisované dlaždice, broušený mramor, bezrámové sklo – cestou nahoru po zadním schodišti ze sebe chrlila jednotlivé detaily.

„Tohle bude Hunterův pokoj,“ oznámila, když se přesunuli do první ložnice. „Zavřeme tento vstup do koupelny a přidáme sem skříň na prádlo, takže ta koupelna bude ve skutečnosti v chodbě.“

Margot vůbec poprvé otevřela dveře do šatny, aby se podívala, kolik tu bude úložného prostoru, a to, co tam našla, ji vyděsilo. Obrovská písmena načmáraná červenou voskovkou na ni křičela:

MrTVÁ HoLKA!

MrTVÁ HoLKA!

UtíKEJ!

Zdi byly pokryté celou řadou dalších nápisů, tužkou i pastelkami, táhnoucích se vztekle po pavučinově popraskané omítce. Byly tu stovky slov, velkých i malých, naškrábaných dětským rukopisem.

*ZaBil jsem ji! OŠKLIVÝ BeNNy! OŠKLIVÝ!
Musíš TO ŘícT Musíš TO ŘícT
PoMOz JÍ!*

Trhaně se nadechla.

„Copak, málo místa v šatně?“ Myron k ní zezadu přišel s vědoucím úsměvem, který ovšem při pohledu na ta slova zamrzl. Otevřel pusou, aby něco řekl, ale Margot mu dveře prudce zavřela před nose. *Nesnáším tenhle strašidelný dům!* řval její výraz, když se na něj podívala.

„Co byste si představovala do té šatny, madam?“ zeptal se stavitel s tužkou v ruce.

Margot párkrát zamrkala, aby zaplašila tu hrůzu, a odkašlala si, viditelně otřesená. „Tapety. Nějaký starodávný potisk. Třeba... krabice na klobouky. My vám, ehm... pošleme nějaké vzory.“

Přikývl. Když manželský pár vyšel z místnosti ven, znovu pootevřel dveře šatny, aby si rychle něco proměřil. „Mrtvá holka,“ zamumlal si potichu. „Vážně moc pěkné. Ježíši Kriste.“

Margot venku v chodbě prázdnýma očima zírala na dlouhou, temnou řadu dveří, jako by čekala, že tam ducha té mrtvé dívky uvidí stát. Vrásky na čele se prohloubily a najednou vypadala mnohem starší, než by se dalo odhadovat podle dívčího účesu i postavy. *Co jsme to udělali?* ptal se její obličej. Každíčkový sval jejího těla se napínal, připravený k útěku ven ze dveří, bez ohlednutí, ale bylo pozdě. Za ten dům zaplatili v hotovosti.

Její manžel jí položil ruku na záda. Mělo to být uklidňující gesto. Ucukla, jako by dostala ránu.

„No tak.“ Zkusil to znovu a zvedl obě ruce nahoru ve smířícím gestu. „Jen si tu hrály nějaké divné děti, lásko. Není čeho se bát, přísahám.“

Zařala čelist a zvažovala, jak chytré by bylo křičet, plakat, vrazit mu pořádnou facku. *Ty za to můžeš! A my jsme tu teď v pasti!*

Thustoch se objevil právě včas. „Tak co tu máme dál?“

Zavřela oči a než ze sebe vychrlila další záplavu pokynů, zhluboka se nadechla a vydechla. *Nově vymalovat všechny místnosti. Přestavět hlavní ložnici. Předělat tuhle ložnici. Přesunout hlavní koupelnu. Postavit šatny pro ni i pro něj. Zrekonstruovat dřevěné podlahy.* Všechny stopy vandalismu zmizí. Všechno bude zmodernizované a opravené. Každý démon bude vymýcen. Každého ducha odsud vyženu.

Margot zastavila jejich procesí u úzkého schodiště na půdu. Na konci dlouhého, prázdného prostoru, který asi býval chodbou k pokojům pro služebnictvo, pořád svítila žárovka v koupelně. Na zaprášenou dřevěnou podlahu dopadala její podivně žlutá zář.

Už před týdnem jsem jim řekla, aby to světlo zhasli. V očích jí zablesklo podráždění. Horní ret se jí zkroutil při pohledu na porcelánové dlaždice na podlaze špinavé koupelny. Byly tam desítky zabahněných stop. *Squateři, tuláci, feťáci.* Spáry mezi dlaždicemi zčernaly stoletou špínou. Vycouvala z té místnosti, jako by cítila, že se tam stalo něco příšerného.

„A copak byste si přála tady nahoře, madam? Vymalovat?“ Ukázal na vybledlé stopy tužky na zdi –

a zasadíme čtyři stromy

–, ale paní domu se nedívala.

Odvrátila se od zaneřádné podlahy v koupelně a narovнала záda. „Nic moc... tohle budeme používat jen jako skladiště.“

Thustoch ztěžka dokráčel směrem k jednomu z nízkých dveří vlevo a otevřel je. Dveře se rozletěly a zarazily se o sníženou zeď, až se z nosných trámů sesypala sprška prachu. Posvítíl baterkou do nedokončeného stísněného prostoru střešní šikminy

pod okapy mezi vikýři. „Tady bychom mohli vést kabely klimatizace,“ navrhl a vytáhl zpoza opasku měřicí pásmo. Strkal chladný kovový pásek dopředu, nahoru a dolů, ze strany na stranu, a potrhal přitom spoustu pavučin.

Margot nahlédla do temného prostoru a v duchu už se připravovala na střet s netopýry nebo hlodavci. Střešní trámy se zdvihaly ze vzdáleného konce podlahy a mizely pod omítkou nad její hlavou. Oranžová míza se v korálcích usadila na předních stranách dřevěných prken. Paprsek stavařovy baterky osvětlil jedno místo na podlaze, kde se v prachu válela malá kožená bota. Z jejího tvaru se dalo poznat, že je minimálně šedesát let stará. Margot se zamračila a zvažovala, jestli ji má zvednout.

Byla chlapecká.

„Vsadím se, že sem by se klidně vešla i klimatizační jednotka.“ Stavitel zhasnul baterku a přibouchnul dveře.

Margot vypudila obraz malé boty z hlavy. Dojmy z půdy se jí vepsaly do tváře. *Neobydlená. Smutná. Opuštěná. Strašidelná. Varovná slova realitní makléřky teď zněla velmi pravdivě: Ten dům je prokletý.* Začala si třít paže, jako by jí byla zima.

Stavitel se otočil ke dvěma malým ložnicím směřujícím dozadu do dvora. Dveře do levé z nich byly zamčené. Zalomcoval klikou a zeptal se: „Dal vám někdo univerzální klíč?“

Margot se podívala na zamčené dveře a potom na svého manžela.

Myron povytáhl obočí a řekl: „Ne. To tedy určitě nedal.“

„Budeme muset zavolat zámečníka.“ Max si udělal poznámku do bloku a spěšně nakoukl do vedlejší místnosti, aby si udělal obrázek.

Zamčené borovicové dveře zanechaly v Margotině mysli zlověstný stín. Opatrně si je prohlížela, jako by měla pocit, že ji něco nebo někdo za nimi poslouchá. „Co myslíte, že tam je?“

„Nevím.“ Myron žertovně nadzvedl obočí. „Mince s indiánskými hlavami? Ukrytý poklad? Jimmy Hoffa?“

Margot si nemyslela, že je to vtipné, proklouzla kolem manžela a pryč od záhadných dveří. Její pozornost upoutala skvrna

na stropě nad schody. Přimhouřila oči proti tenkému paprsku denního světla, který sem pronikal zvenku. Omítka kolem skvrny byla popraskaná a zažloutlá. „To sem zatéká? Myrone, bylo to zapsané ve zprávě od inspektora?“

Její manžel zvedl hlavu od mobilního telefonu a defenzivně se mračil. „Ne. Myslím, že ne, ale vím jistě, že kdyby to bylo něco zásadního, něco by řekl. Maxi? Můžete se na to podívat?“

Stavař narovnal záda a popošel blíž ke skvrně, na kterou žena vyčítavě ukazovala prstem. Zašilhal na kruhový otvor ve stropě, ne větší než malá mince. Od ní se do všech směrů šířily praskliny jako z potrhané pavučiny. *Díra po kulce?* pomyslel si, ale nahlas řekl: „To by neměl být problém. Zavolám sem našeho pokrývače, aby se na to podíval.“

Myron s úlevou přikývl. „Fajn. Tak, kdy myslíte, že se budeme moct nastěhovat?“

Max prolistoval blok a začal s Myronem probírat čísla.

Margot je oba ignorovala a vešla do malého pokoje vpravo, kde dřív jistě spávala služebná. Uvnitř bylo malé okno s výhledem na zarostlou zahradu. Vybledlá květinová tapeta se stále držela na zdi. Uvnitř místnosti prstem přejela po svařtělém spoji. Byl to ručně tištěný papír, žádný vinyl. Té místnosti se očividně téměř sto let nikdo ani nedotkl. Šikmý strop byl v jednom rohu trochu zažloutlý. Dřevěné okenní rámy a lišty zůstaly nenatřené. Prohlížela si kulaté knoflíky starodávného vypínače vedle dveří a stín úzké postele na podlaze.

V rohu ležela obálka, adresou dolů. Margot k ní došla a zvedla ji. Byl to dopis z Univerzity v Ohio, který nikdo nikdy neotevřel. Jméno nad adresou bylo *Ava Turnerová*.

„Miláčku?“ zavolal Myron z chodby. „Myslíš, že už bychom mohli jít?“

Margot se vynořila z pokojíku pro služebnou a obálku držela v ruce. „Cože? Promiň, neposlouchala jsem. Tak na kolik dní to asi vidíte?“

„Tady Max říká, že asi čtyři měsíce, plus mínus.“

V obavách svařtila obočí. „Opravdu? Tak dlouho?“